

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 3., Vol. 15.

15. března-March 15th, 1981.

Nebezpečné raketové omyly

Ve středisku obrany proti raketovému útoku nepřítele, v Coloradu, došlo k nebezpečnému omylu počítače: minulý týden v úterý ohlásil tento počítač útok sovětských atomových raket na Spojené státy. Teprve po více jak třech minutách se vysvětlilo, že jde o omyl a sehlání počítače a poplach a všechna protipatření byla zastavena.

Během těchto tří minut však startovalo velitelské letadlo a další letadla strategické americké flotily. Mužstvo podzemních raketových základů bylo rovněž uvedeno v pohotovost.

Teprve po dvaceti minutách bylo všechno s konečnou platností vysvětleno a poplach

skončen. Tato nedopatření vyvolala znepokojení americké veřejnosti. A obavy politiků i veřejnosti byly zvětšeny skutečností, že ani americký prezident, ani ministr obrany nebyli informováni. Přesto, že štáb Bílého domu i ministerstvo obrany všechno věděli.

K podobnému poplachu — chybou tohoto počítače — došlo již jednou a sice na podzim minulého roku. A v ministerstvu obrany se bylo možno až nyní dovědět, že k podobnému poplachu došlo již několikrát...

Tyto události, stejně jako krise v Afghánistánu a Iránu, nejistota v oblasti naftových zemí a nezdařený pokus o osvobození zajatců v Iránu — to vše vyvolalo v USA diskusi o stavu americké armády. Generálové tvrdí, že USA jsou na atomovou válku dobře připraveny — ale konvenční válka bez atomových zbraní se stala pro USA nemyslitelnou. Budováním vysoké atomové techniky byly zanedbány všechny ostatní druhy zbraní. Americké noviny citují tajené zprávy ministerstva obrany, podle kterých je méně než 50 procent vojska a vojenského materiálu způsobilých k nasazení. Kdyby prý nyní došlo k válce je jen 13 ze 100 bojových letadel schopno startovat. Když bylo oznámeno, že armáda Spojených států by potřebovala plných 28 dní, aby dopravila části výsadkové armády do Perského zálivu, sám prezident Carter prý zuřil.

Armáda má nedostatek odborníků a iroveň jejího výcviku prý je stále menší. Je nedostatek vojenských lékařů. A časopisy, samozřejmě poněkud přehnaně dodávají: „Naše vojenská masinerie je stala Potěmkinskou vesnicí“.

Filozof M. Kusý vo vedení Charty 77

V rámci změny „kolektivu tlumočnicků“ Charty 77 došlo k novince: jeho členovia sa nesústreďujú už len na Prahu, ale sú zastúpené aj iné mestá v ČSSR.

V rámci tohto členského a územného rozšírenia sa stal prvým slovenským členom vedenia Charty 77 slovenský filozof prof. dr. Miroslav Kusý z Bratislavy. Kusý vyštudoval v 50. rokoch na Univerzite J. A. Komenského v Bratislave. Už vtedy ako vysokoškolský poukazoval na zločiny stalinizmu v ČSSR. Počas Dubčekovho obrádkového procesu sa stal ideologickým šéfom na ÚV KSS. Čoskoro ho odstránili, ako prevážnu väčšinu dubčekovcov. Teraz už dlhé roky sa živí ako kurič.

Výroční ubíjení tuleních mláďat na plovoucích ledovcích poblíž východních břehů Kanady se stalo i letos přednětem pozornosti tisku po celém světě. O krutém lovu se mluví na TV a v rozhlasu ve všech zemích světa. Tato kresba vyšla v Jižní Africe. V podtitulku se praví zhruba: „Já si myslím, že to co děláme není morálně špatné, pokud mláďata zabijíme lidsky.“ Zastánci ubíjení zdůrazňují význam lovu pro ekonomii východních kanadských provincií, odpůrci poukazují na to, že mláďata jsou bezbranná a roztomilá. Letos po prvé se k protestům připojila i Toronto Humane Society, což je něco jako spolek pro ochranu zvířat, který prohlásil, že žádný důvod není dostatečně vážný, aby ospravedlnil zabiti 170.000 tuleních mláďat každý rok. V Anglii podepsalo protest proti zabíjení na 200.000 osob a mluvčí spolku „Animals Vigilantes“, který má pobočky ve 40ti zemích, poukázal zvláště na to, že mnohá lovců stahují kuži z tuleních mláďat za živa. Oponenti lovu natočili letos navíc film nazvaný „The Hunt without Pity“ /Lov bez smilování/, který nazývá celou záležitost morální záležitostí. Je zajímavé, že různé publikace píšou o nelidskosti kanadských lovců a jaksi zapomínají, že asi třetinu mláďat mají ročně na svědomí norští lovců. Pod tlakem světového veřejného mínění se může stát, že letošní lov je posledním ..

ZPRAVODAJSTVÍ V. - JUBILEJNÍHO SLETU

Československého Sokolstva v zahraničí

2. — 5. července 1982 ve Vídni

LETECKÁ VÝPRAVA ŽUPY KANADSKÉ NA SLET

Sokolská župa Kanadská připravuje na slet do Vídně leteckou výpravu pro své příslušníky a pro krajany z Kanady, jejíž odlet bude pravděpodobně ve středu 30. června 1982 večer, dolet do Vídně ve čtvrtek 1. července dopoledne. Po ukončení sletu, od úterý 6. července až do pátku 23. července, tedy dalších 18 dnů, budou mít účastníci výpravy možnost konání různých cest po Evropě; návrat výpravy bude v sobotu 24. července 1982 a to z místa podle dohody většiny účastníků výpravy — z Frankfurtu v Německu, nebo z Amsterdamu v Holandsku, případně z Paříže ve Francii. Dolet do Kanady bude též den, tj. v sobotu 24. července 1982 večer.

Bližší informace podají — v Torontě a okolí bratr Václav Janouš, 26 Penwick Crescent, Richmond Hill, Ontario, L4C 5B4, tel. 884-9829 — v Montrealu a okolí bratr Zdeněk M. Dobrovolný, 9043 Logan Street, Pierrefonds, Quebec, H8Y 2B4, tel. 684-7975.

Dne 17. února t.r. hostilo vedení automobilového koncernu General Motors v Oshawa, Ont. redaktory a vydavatele etnických publikací v Ontáriu. K nim se připojili také vedoucí etnických pořadů v rádiu a v televizi. Skupina uviděla pásovou výrobu malých nákladních aut, prohlédla si výzkumné oddělení a zkušební prostory a laboratoře. Zájezd byl uskutečněn díky New Canadian Publications, což je agentie, která obstarává inseráty pro etnický tisk v této oblasti. Personál agentie a zvláště její prezident Stan Martyn na projektu pracovali neúnavně už delší dobu. Výletu se účastnilo přes 60 osob a během oběda k nim promluvil nový prezident koncernu GM p. James R. Rinehart, který zodpověděl také otázky přítomných. Nový prezident pochází z Hackensack, N.J. a je mu 50 let. Na našem obrázku je v první řadě uprostřed v černém kabátu a s roličkou papíru v ruce. Je absolventem Yale a Harvard universit a složil v americké námořní pěchotě /U.S. Marine Corps/. Jak naši čtenáři jistě vědí, firma General Motors vyrábí auta typu Chevrolet, Pontiac, Malibu, Buick atd. Nejluxusnějším typem je stále Cadillac. Firma zajišťuje službu zákazníkům a delší garancie, než jiné autofirmy.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Řídí redakční rada.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor stotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00
zámořní lodí ... \$ 12:00
zámořní letecky ... \$ 15:00

VZPOMÍNKA

V dubnu t.r. to
bude přesně 5
let, co z našeho
středu odešel
inž. George Kel-
ton, původním
jménem Jiří Ka-
meníček. Byl to
člověk technic-
ho ražení a vel-
mi skromný. Kra-
janského života
se účastnil v
pozadí: po zve-
řejnění mani-
festu "2.000 slov"

George V. Kelton
1.4.1894-24.4.1976

se postaral o jeho okamžitý překlad do
angličtiny pro kanadský tisk. Podporo-
val Českou kulturní radu, kterou vedl dr.
Robert Vlach. Různými způsoby pomáhal
redaktorovi J. Jostenovi a jeho "Čecho-
slovák" odebíral po mnoho let. Inž. Kel-
ton začal v životě celkem třikrát a
vždy měl úspěch díky své houževnatosti.
Byl synem prof. dr. Františka Kameníčka,
ředitele Prvního českého gymnasia v Br-
ně, známého historika a později profeso-
ra na České technice. Jako 20ti-letý
mladík navštívil Jiří Anglii. Vypukla
válka a výlet se změnil na dlouhodobý
pobyt. Začal tam s výrobou precizních
měřicích přístrojů pro letecký průmysl.
Po válce se vrátil do ČSR a se svým
bratrem Jaromírem založil továrnu na o-
bráběcí stroje v Hostivaři. Po 2. válce
se ocitl v Bruselu a když přišel únor 48
požádal tam o asyl. Emigroval dál do
Kanady, protože slyšel o ní jen dobré.
Dal se znovu do podnikání a se svým pří-
telem Kavánem založil firmu Ramset Fa-
steners, která přišla na trh s novou my-
šlenkou vstřelování hřebíků místo poma-
lého zatloukání. Podnik kvetl a byl zná-
mý svou kvalitou produktů. Inž. Kelton o-
dešel náhle, bez varování. Jeho paní
Barbora stále žije mezi námi v Torontě.
Má radost ze svých dětí: dcera Eve, pro-
vdaná Fischellová, je doktorkou radiolo-
gie ve Women's College Hospital /má 3
syny/ a syn Joseph je architektem /má
3 dcery/. I po pěti letech přátelé p.in-
ženýra na něho vzpomínají s vděčností.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West.
TORONTO, ONT. M6J 1E4
Majitel: J. Pichlík
Tel.: 364-1787

Členové polské
Solidarity se
prý dělí na op-
timisty a pesi-
misty. První vě-
ř, že na Sibiř
pojedou vlakem
a druzí, že tam
půjdou pěšky..
Pár členů stu-
duje čínský ja-
zyk...

LIDÉ MEZI NÁMI

Dne 13. března 1981 o-
slavil své 75. naroze-
niny v klidu svého
domku na Kirkland Ave
v Torontě kolega-novi-
nář Jiří Hlubuček. Na-
rodil se ve vsi Klo-
koč v Českém ráji v
roce 1906. Těžce nesl německou oku-
paci a na jejím sklonku začal s osmi
přáteli připravovat vydávání demokra-
tického čs. deníku "Dnes". Když v so-
botu dne 5. května 1945 v Praze třesk-
ly první výstřely a jako stepní požár
vzplanulo otevřené povstání čs. lidu
proti nacistickým okupantům, během
pouhých dvou hodin se na barikádách
objevilo první číslo listu "Dnes".
Sazárna listu byla v býv. agrární tis-
kárně u Hlávkova mostu. Nedaleké ho-
lešovické nádraží bylo pod palbou ně-
meckých dělostřelců v Kobylisích, ale
to vůbec nevadilo skupině obětavých
sazečů, tiskařů a novinářů, v které
byl Jiří Hlubuček. Býv. ministr výži-
vy Václav Majer napsal v roce 1966,
když kol. Hlubuček slavil své 60. naro-
zeniny, že nikdy nezapomene na den 10.
května 1945, kdy přistál na Kbelském
letišti s čs. vládou a dostal do ruky
poslední číslo deníku "Dnes". Bylo
to jen dva dny po kapitulaci Němců
v Praze. Ministr Majer napsal, že po-
tom, co zažil při jednání s čs. komuni-
sty a jejich sovětskými pány v Moskvě
a v Košicích, obsah demokratického
listu "Dnes" byl pro něho povzbuzením.
Doufal spolu s vydavateli, že list bu-
de plnit významnou roli v boji za ví-
tězství svobody a demokracie v ČSR,
stejně jako se uplatnil během bojů o
Prahu. Na jeho návrh byl ve vládě uz-
nan deník "Dnes" za list čs. domácího
odboje a to většinou hlasů. Přes toto
usnesení se čs. komunisté postarali o
poruchy na tiskařských strojích a zne-
možnili dodávku papíru. Proto vyšlo
jen 18 čísel a marné byly protesty mi-
nistra Majera ve vládě. List musel být
zlikvidován proto, že se odvážil po prav-
dě referovat o pomoci, kterou Praze v
těžkých chvílích poskytl tzv. vlasov-
ci. Byla to předzvěst února 48. Když
komunistický převrat přišel, Jiří Hlu-
búček nemeškal a se svým přítelem Jo-
sefem Kuřilem odešel do exilu. Žil na-
před v Holandsku a na začátku 50. let
emigroval do Kanady. Z nížeho vybudo-
vali oba partneři po všech stránkách
úspěšnou tiskárnu LITERA. Velký je po-
čet různých publikací, které Jiří Hlu-
búček zdarma vydal, některé z nich pod
patronací čs. společnosti pro vědu a u-
mění. Nejdůležitějším činem byl zrod
nezávislého týdeníku "Naše Hlasy" v
květnu roku 1955-pisatel těchto řádků
vezl zrcadlo prvního čísla red. L. Průd-
kovi do nemocnice ve Westonu.

Kdo pročítá 15 ročníků "Našich Hlasů"-
/oba partneři odešli na zasloužený od-
počinek dne 14. března 1970/-dočte se
o mnoha zajímavých událostech mezi na-
šimi krajany v Kanadě i jinde. Shodou
okolností byl nejplnějším dopisovate-
lem listu ministr výživy do února 48
Václav Majer, který žil ve Washingtonu.
/Tam také začátkem roku 1972 zemřel./
Jiří Hlubuček měl značný vliv na kra-
janský život zvláště v Torontě: je čle-
nem MMI, čs. národního sdružení a SVU.
Jeho přítel a kolega-novinář František
Třešňák o něm napsal v březnu 1976, že
se nikdy nebál hodit rukavici do tváře
ani nejsilnějšímu nepříteli, nebál se
ji hodit do tváře ani Moskvě a právě
proto je od února 48 s námi v exilu.
Pro případ, že by některý z našich čte-
nářů chtěl jubilantovi poslat gratulaci,
adresa je: 50 Kirkland Blvd., Toronto, Ont.
M6A 1E9. Tel. 782-5978. Hodně zdraví! MJ

ČESKOSLOVENSKÝ LEV provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopky.
Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto
(vedle MASSEY HALL) 862-0807
zasíláme na dobírku

VÝZNAMNÉ JUBILEUM

Vážíme se práce a obětavosti tzv. sta-
rousedlíků a proto se rádi zmiňujeme
o významném životním jubileu jednoho
z nich: krajan Frank Kolínek z Toronta
se v těchto dnech dožívá požeňmaného
věku 80ti let. Přišel do Kanady koncem
20. "hladových" let a působil řadu let
v Montreálu. Byl tam jedním z pilířů
čs. národního sdružení, vedle br. Štefa-
na Rudínského. Byl činný také v Sokole.
K jeho významnému jubileu mu blahopře-
jeme!

V těchto dnech je tomu 150 let, co ve
Francii vznikla slavná Francouzská Ci-
zinecká Legie. Před vypuknutím 2. světo-
vé války se stala útočištěm mnohých ná-
šich vojáků a letců, než byla uznaná čs.
armáda. K tomuto výročí přinášíme foto
tří krajanů, kteří v Legii byli: zleva-
major Karel Hora, který žije v Ajaccio
na Korsice, a legionáři Vít Bílek a
Karel Černík. Je z května roku 1979.

Osobní půjčky na nejnižší úrokovou míru
Speciální vklady - Šeková služba

KAMPELIČKA

CZECHOSLOVAK TORONTO
CREDIT UNION LTD.

740 SPADINA AVENUE • TORONTO
ONTARIO M5S 2J2

Telephone: 925-0557

Úřední hodiny: V pondělí a v pátek od 10 do 7 hod.
Úterý, středa, čtvrtek, 10 do 5 hod.

NAŠI V HAMILTONU

V neděli dne 8.března t.r. oslavil obětavý krajanský pracovník Bedřich Čecha v kruhu svých přátel v krajan-
ské restauraci Willie's, 236 King St.East v Hamiltonu
své 75.narozeniny. /Narodil se 6.března 1906./ Oběd se uskutečnil díky porozumění manželů
Ronzových, majitelů restaurace. Pořad neformálně řídil dr.Jiří Fabšic, který tlumočil jubi-
lantovi blahopřání jménem místní odbočky Čs.národního sdružení a přečetl pozdravný přepis dr.
A.Hynka. Mírko Janeček tlumočil pozdravy přátel br.B.Čechy, kteří žijí v Torontě a v Missis-
sauga, hlavně však pozdrav br.Antonína Daičara z Batawy. Br.Jan Fellmann přečetl oslavnou bá-
seň, kterou na počest br.Čechy složil. /Otiskneme ji v příštím čísle./ Milým překvapením by-
la účast "přespolních" blízkých přátel jubilanta: br. inž.Jan Mráček s paní Anežkou přijel
z Toronta, stejně jako br.J.Papesh s paní Irmou; z Kitchener, Ont. přijel se svou paní br.Ka-
rol Štark; navíc se dostavil br.V. Šulc s paní. Po výtečném obědu se ke slovu přihlásili té-
měř všichni přítomní, aby ocenili obětavost a vytrvalost br.Čechy a jeho zesnulé manželky Mi-
lady "na národa roli dědičné" v krajanském životě v Hamiltonu a okolí.Bylo zdůrazněno, že br.
Čecha vždy sám pracoval a navíc k práci nabádal jiné, z mladších emigrantských vln. Šel pří-
kladem napřed. Bylo konstatováno, že díky svému elánu a chuti pracovat pro své bližní si br.
Čecha si zachoval mladický vzhled a vzácnou duševní vyrovnanost. Účastníci oběda:

BENEŠ INN TAVERN
392 Eglinton Ave. W.

Posloužíme Vám
7 dnů v týdnu!

Obědv

Pondělí až pátek 12 do 2 odpo.

Večeře

Pondělí až čtvrtek 6 odp.do 12 veř

Pátek a sobota 6 odp.do 1 ráno

Neděle 6 odp.do 10 veřer.

Live music

(čtvrtek, pátek a sobota)

1 BENEŠ JAKO I MAMINKY

Pro rezervace volejte 481-1853

Lilla Pavelková, František Braun, Karol Štark, Mírko Janeček, Hubert Obr. vnuk paní Havlíčkové a Ludvík Urban.

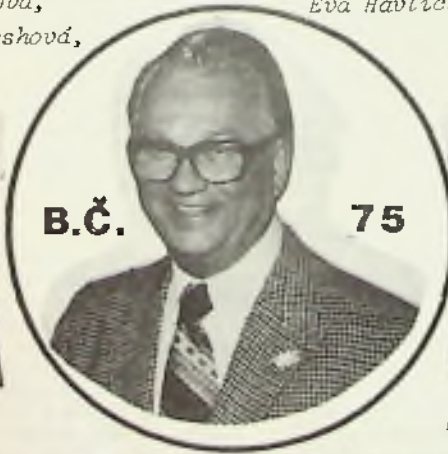
Bohumil Sýkora, Vláda Procházka, Marie Klukanová, Jindra Ronzová, Václav Šulc a Helen Janečková.

Jiří Fabšic, Dagmar Petřková, Markéta Štarková, Eva Havlíčková, Vlasta Bajtová a manželé Procházkové.
Irma Papeshová,

J.Papesh, Josef Petřek a M.Roučková.

Božena Šulcová, sestra A.Gauzeho, Adolf Ronza.

Valerie Obrová, Hilda Braunová, Anežka Mráčková, Jan Mráček, Ludmila Melicharová, Antonín Gauze, Jan Melichar a Jan Fellmann.

Na podzim roku 1971 vydal list "Telegram", který v Edmonton, Alberta redigoval Vladimír Valenta, zvláštní přílohu na počest 5. výročí založení torontského "Klubu nových". Měl v té době podanou žádost o provinční chartu a dostal ji 4. prosince roku 1972. Příloha v "Telegramu", který bohužel zanikl na jaře roku 1972, vystihuje historii tohoto volného sdružení nově příchozích v letech 1966 až 1971, s důrazem na početnou skupinu, která se do Kanady přistěhovala před sovětskou invází v srpnu roku 1968. Tuto vlnu bychom mohli nazvat "předsrpnovou vlnou" a níže uvedený článek vysvětluje, proč byla poměrně početná. Přínášíme tehdejší článek beze změn. Sluší se při tom poznamenat, že "Klub nových" byl kmotrem dnešních "Kanadských Listů", které do ledna 1973 vycházely jako cyklostilovaný měsíčník pod názvem "Hlas nových". Přetištěná historie je bezesporu také součástí krajaňské historie v Kanadě ..

5 LET KLUBU NOVÝCH

POZNÁMKY K JEDNOMU VÝROČÍ

Jak bylo uvedeno v zářijovém čísle oběžníku „Hlas nových“, přistěhovalo se do Kanady v letech 1946 až 1970 celkem 39.394 osob českého nebo slovenského původu k stálému pobytu, z toho asi jedna třetina přišla po sovětské okupaci Československa v srpnu 1968.

PŘISTĚHOVALCI A JEJICH KLUB

Ti, kteří přišli po únoru — a ovšem všichni, kteří se přistěhovali před 2. světovou válkou — před svým příchodem do Kanady o této zemi věděli pramálo, většinou vůbec nic. Poznávali zvláštnosti této velké země osobními tvrdými zkušenostmi, často se zbytečnými obětmi. Pro pouťorové byla k dispozici přece jen jakási recepční služba při starém ministerstvu občanství a imigrace, ale přesto mnozí dodnes říkají, že jim po řadu prvních měsíců, a někdy i let, Kanada připadala jako velký bazén, do kterého musel každý nově příchozí skočit, ať uměl plavat či neuměl, aniž znal hloubku. Když už v té vodě byl, tak se všelijak pokoušel udržet se nad hladinou, ba někdy se i topil. Dival se kolem, jak to dělají druzí, aby se neutopili a postupně se přizpůsobil nové situaci. Vsa schopnost přizpůsobit se či aklimatizovat se je dodnes jedním z bodů, podle kterých se posuzují žadatelé o vstupní vízum do Kanady, ovšem visový úředník může takovou schopnost žadatele jenom odhadnout a mnohdy se může mylit. Kdo je tak dobrým jasnovidcem, aby věděl, zda mu to v Kanadě půjde nebo ne, když se blíží — na palubě lodi nebo spíše v poslední době na palubě letadla — ke kanadským břehům? Nejistotu pocituje i ten nejsmělejší a všelijak ostřílený.

Vlastně cestování lodí do Kanady bylo vždycky jaksi milosrdnější. Clovek opustil Evropu, ale nestoupil na půdu severoamerického kontinentu — buď v Halifaxu nebo v Québecu — přece měl před sebou asi týden, aby se psychologicky připravil na velkou změnu. Takový člověk měl ovšem větší důvěru v budoucnost, když v Kanadě někoho znal nebo když měl předběžné informace, jaké bývají obyčejné první kroky a zkušenosti nově příchozích.

Snaha dozvědět se něco víc o Kanadě stupňovala se s každou námořní milí, s níž se loď blížila k Halifaxu nebo jinému přístavu. Je známo, že někdy na konci padesátých let se v kanceláři federálního ministra přistěhovalství docela vážně uvažovalo o tom, že s každou větší skupinou přistěhovalců pojede úředník tohoto ministerstva, mluvící jazykem většiny imigrantů, který vedle kursů praktické angličtiny bude zájemce informovat o všech fázích života v nové zemi. Jen různorodost jazyků — a přý také nedostatek dobrovolníků pro tuto službu — zavinily, že z plánu sešlo. Zdá se ovšem, že příslušní činitelé dobře věděli, že různé etnické organizace, ve snaze získat novou krev pro svou působnost, pokoušely se podechytit lidi mířící do Kanady již v utečeneckých táborech v Evropě a dokázaly dát dohromady poměrně dokonalou recepční službu pro nově příchozí své národnosti na nádražích, hlavně v Torontu. Vzorem by mohli být Arménci a Makedonci, kteří prakticky objevili každého svého člověka. Bezradnost v prvních chvílích vážně postihla příchozí, kteří nemluvili anglicky — od lip na tom byli přistěhovalci např. z Austrálie a Nového Zélandu — ale přece nikdo nezůstal docela osamocen. Švýcaři na to vždy šli důkladněji než ostatní: všichni nově příchozí se museli registrovat na nejbližší švýcarském konsulátu a jeho úředníci dbali, aby nikdo neměl těžkosti; dokonce poskytovali i finanční pomoc z prostředků švýcarské spolkové vlády, ačkoli se dotýčny z území Švýcarska odstěhoval s úmyslem nikdy se nevrátit.

Bylo by nespravedlivé tvrdit, že ti předváleční přistěhovalci z Československa se o pouťorové vůbec nestarali. Naopak: jeden ze zakladatelů Masarykova domu v Torontu, p. Gus-

tav Přistupa st., z vlastní iniciativy svou zárukou pomohl stovkám našich lidí do Kanady. Byl za to kritizován svými spolupracovníky a vytýkalo se mu, že se pro ty nové lidi příliš exponuje, že je ani nezná a neví, co se z nich vyklube... Jen on a pár dalších odvážných krajanů, které bychom mohli spočítat na prstech, mohou dnes říci, zda své snahy v tomto směru litují nebo zda by to udeřilo zas. Pokud šlo o organizace, vedle církve, kde byla nová krev vítána vždycky, existovala po řadu let — snad od roku 1948 — organizace „Czechoslovak Refugee Canadian Fund and Information Centre“, kde vlivné slovo vždy měl bývalý čestný čs. konsul v Torontě, inž. Karel Buzek; ale tato instituce nevynikala nikdy aktivitou. Snad největšího úspěchu dosáhla tato skupina tím, že je dodnes vedena v telefonním seznamu mezi konsulty. Protože z názvu organizace bylo zřejmé, že tam může nově příchozí uprchlík získat informace, byl p. inž. Buzek v řadě případů první osobou, s kterou se nově příchozí sešel. Masarykův dům měl jeden čas jakousi sociální a ubytovací službu, ale aktivita se prakticky soustředovala kolem tehdejšího redaktora „Nového domova“, p. Rudolfa Nekoly, který přijímal nabídky krajanů ohledně bytů a volných míst. O nějakou soustavnou akci se nikdo po roce 1948 nepokusil, ač právě v letech 1949 až 1952 se do Kanady přistěhovalo na 25.000 našich lidí.

Poučení svou vlastní zkušeností začali někteří z pouťorových uvažovat o tom, zda by se skutečně nemohlo něco udeřít pro nově příchozí Čechy a Slovaky, kteří začali přijíždět po dlouholeté přestávce na jaře roku 1966. Jako vždycky v podobných situacích, začínalo se s prázdnými rukama. Zásadní otázka byla: jak zaradit, aby co největší počet lidí, kteří se blíží ke kanadským břehům, měl pocit, že v místě, kam směřuje obyčejně největší počet našich, t. j. v Torontu, existuje skupina lidí se stejnými problémy a zájmy, kteří jsou ochotni pomoci radou a skutkem v případě potřeby? Když takovou skupinu obětavci dame dohromady, netroufáme si na příliš velké sousto, které nebudeme moci sploknout? Nejak jsme v roce 1966 cítili, že ti první „noví“ — byli to tzv. „Kubánci“, protože utekli z letadel čs. aerolinií cestou na Kubu nebo z Kubu domů — jsou jen první vlničky a že po nich přijdou další ve větším počtu. Mnozí z „Kubánců“ upozorňovali, že naši lidé doma mají skoro dvacetiletého vězení dost, a jen co se železná opona trochu pozvedne, že jich z komunistického „ráje“ hodně odejde. A že se v Československu nic neví o životě v Kanadě...

Je jasné, že žít v Kanadě a být schopen zajistit živobytí pro sebe a případně pro rodinu, je podstatně jiný problém, než dívat se na pěkný barevný film nebo číst nějakou zajímavou knížku. Navíc: podmínky a tempo života se liší od stavu, s kterým se potýkali pouťorovi. Dále: jací budou lidé, utíkající z Novotného Československa po tolika letech života v komunistickém systému? Budou to lidé bezpáteří a špatní, nebo mají zdravé jádro, které se postupně dostane na povrch? Byly jiné problémy: pouťorový exulant mnohdy nemohl nově příchozímu po roce 1966 poskytovat správné rady, protože jeho zkušenosti po dvaceti letech už neplatily, a informace byly nesprávné. To vedlo k napětím i mezi příbuznými. Na druhé straně také přijímání nově příšlých ve střediscích pracovních sil, která jsou podřízena federálnímu ministerstvu pracovních sil a přistěhovalství, bylo pozmeneno: zvláště nastaly změny ve způsobu, kterým kanadská federální vláda pomáhala při ovládnutí jazyka, při uznání remeslné a odborné kvalifikace a podobně.

JAK JSME ZAČÍNALI

Prvopočátky myšlenky založit nějaký klub nově příchozích patří tedy do doby, kdy se v okolí Toronta začalo soustřeďovat asi 80 našich

„Kubánců“. Na nich jsme se učili. Obyčejně zůstali v Ganderu (Nový Foundland) po zjištění, že jsou v Kanadě; nechali na palubě letadla všechny své věci a u nejbližšího Kanadana požádali o politický asyl. Dostali zvláštní povolení od ministra, které je opravňovalo přijmout zaměstnání, ale nedávalo jim status imigranta a tím je vylučovalo z placených kursů angličtiny. Neměli také nárok na finanční pomoc ze strany kanadských úřadů do první výplaty. Tito lidé měli velmi těžké začátky a status přistěhovalce (landed immigrant) dostali průměrně až po 18 měsících.

Někdy v dubnu 1966 se nám najednou tři z těchto nechal repatriovat zpět do Novotného Československa. Zjistili jsme, že zde měli dobře placenou práci, dobré ubytování, dobře se najeď — ale přišlo se na to, že to byli svobodní mládenci, kteří si jen těžko získávali přátele a ve svých pokojích byli v podstatě osamělí. Pociť samoty měli i tehdy, když se už jakž takž domluvili anglicky. Pomohlo by, kdyby tyto lidi jeden o druhém věděli, mohli se vzájemně stýkat a poradit se o stejných problémech? Kdyby mohli jet společně na výlet? Věděli jsme přitom, že by nemělo smysl tahat lidi na nějaké pravidelné schůze. Těch měli až po krk. Kdyby se činností nějakého klubu

přátel s podobnými problémy a zájmy dalo případně zamezit návratům do komunistického Československa, pak mělo význam dát něco dohromady.

Příležitost k poradě o tomto problému se naskytla, když do Toronta přijel (15. května 1966) čs. ministr výživy do února 1948, Václav Majer. K Janečkovi z Port Creditu jsme pozvali krom našich „Kubánců“ také lidi, kteří prošli italskými tábory, Zirndorfem, Rakouskem a dokonce i Reckem a Dánskem. Z pouťorových byl na schůzce dr. Josef Cermak, dosud aktivní ve Společnosti pro vědy a umění, dále Jiri Hlubuček a Josef Kuril, obětaví tehdejší vydavatelé nezávislého čs. týdeníku „Naše hlasy“ (od roku 1955) a p. Jan Belan, který dříve působil jako úředník Amerického fondu pro čs. uprchlíky v Zirndorfu. Celkem bylo na schůzce 35 osob, z toho asi třetina ze Slovenska. Debata byla zajímavá, místy až bouřlivá. Nejvíce se v názorech rozcházelí noví mezi sebou. Dobře průběh porady vystihly „Naše hlasy“ ze dne 28. května v článku pod nadpisem „Jak oni to vidí“.

„Přítomní nám vylíčili potíže uprchlíků v jednotlivých zemích. Nejhorší poměry jsou zřejmě v Itálii a v Recku. Ale ani v Rakousku a v Německu nejsou poměry ideální. Řekli nám své názory na nás (tj. na pouťorové), na pražský režim, na psychologii lidí doma, na vztah mezi Čechy a Slovaky a na Kanadu. Jejich názor na pouťorové nebyl právě lichotivý. Řekli nám, že se hádáme, že jsme nejednotní, rozdělení. Očekávali prý od nás příklad a my jsme je zklamali. Mluvili o našem tisku a řekli nám, že jsme příliš měkci vůči komunismu, že nám chybí program a nadšení. Prostě, děláme to špatně. Byli téměř jednotní, pokud se týče komunistického režimu a tzv. liberalizace. Komunistický režim je zločinná organizace a liberalizace je pouze přetvářka, uvolňování tlaku páry, aby kotel nepraskl. Metody se poněkud změnily, ale struktura režimu nikoliv. Lidé doma jsou nadále otroky.“

Další body: Slovinci se přiklínili k názoru, že revoluce doma je možná, jakmile jen nastanou příznivější mezinárodní podmínky. Většina Čechů soudila, že se lidé doma bojí a nicem nevěří. Objevil se názor, že i pod mezinárodní kontrolou by lidé doma volili komunisty, protože by volby pokládali za komunistický trik a měli by obavy před budoucími represáliemi. Jiní se klonili k názoru, že by se lidé strachu rychle zbavili a že komunisté by byli ve svobodných volbách zcela rozdraceni. Mladě se o politiku příliš nezajímala, ale v malých kroužcích debatovala, jaké je to na Západě. Velmi živě bylo trampské hnutí. Tyto názory dobře vystihují tehdejší atmosféru doma a myšlení nových venku. V závěru článku bylo toto krátké sdělení: „Schůzka vedla k ustavení „Klubu nových přistěhovalců českého a slovenského původu v Kanadě“, který již má 42 členů.“ Jednatelkou se stala kolegyně Věra Uhercová — uvedena byla její adresa a telefonní číslo — a dodáno, že zájemci se mohou spojit s jednatelkou písemně či telefonicky. První výbor klubu neměl vlastně ani tušení, do čeho se pouští... Jeho členy byli, podle abecedy: Jan Doubrava, Milena Furbacherová, František Machánek, František Mrázek, Ivan Müller, Milena Spisarová, Jan Svába, Věra Uhercová, Milan Vojtech, Miroslav Zaba a další člen, který si nepřeje být jmenován. Díky majitelům tiskárny Litera jsme brzy měli vlastní dopisní papíry s hlavičkou klubu a obálky se zpáteční adresou.

V polovině června 1966 jsme na všechny dostupné adresy nových poslali pozvánku na společný výlet. Cílem byla farma významného krajana ze Slovenska, býv. poverenika Rudolfa Fraštackého, který vlastní v Torontě úvěrní banku — Metropolitan Trust Company. Dal nám svou farmu blízko Toronta k dispozici i s bazénem a jeho paní napekla všelijakých

dobrot. Hostili nas a hlavne povedeli účastníkům o svých začátcích a zkušenostech. Týž den jsme navštívili farmu p. Zlámala v Collingwoodu a keramickou továrnu krajana J. Weidera tamtéž. Kolega Foltýn nám zahrál na harmoniku a nálada byla znamenitá. Někteří z účastníků měli svá auta a ti vezli ostatní, kteří auta ještě neměli. Účastníci se pamatují, že kdo se vezl, platil řidiči 1 dolar na benzin. Podnik se vydal a všichni jsme dostali chut' do další práce.

"Klub nových" v létě roku 1966. Na výlety s námi jezdila krasobruslařka Jana Mrázková a její manžel Franta Mrázek, býv. čs. brankář Břetislav Dolejší, hluchoněmý Alois Vlachynský a jiní.

Je ovšem pravda, že čím déle je člověk v Kanadě, tím méně času má pro sebe, natož pro jiné. Toho jsme se už tehdy obávali, ale vždycky, když nám někdo vysadil, když si třeba svobodný mládenec namluvil kanadské děvče (prý, aby se rychleji naučil anglicky), našel se zas někdo novější, kdo chtěl něco dělat. Lze říci, že od května 1966 do dneška se aktivní členstvo klubu vyměnilo nejméně třikrát, jak je vidět z montáží, které jsme zhotovili na jaře roku 1968 a o rok později.

V květnu r. 1966 měl klub zprávy, že v Trais kirchenu má být asi 350 našich, že byl otevřen nový přijímací tábor poblíž Terstu, že v Latíně a Capui se vyskytují potkání a hmyz. Jednotliví členové výboru byli ve styku s přáteli v Evropě a od nich jsme se dovídali o větších transportech, o datu jejich příjezdu nebo příletu a podobně. Informace do zámoří jsme posílali v dopisech — psalo se hlavně, jaké jsou životní podmínky, jak je to s ubytováním rodin, kolik co stojí, jaké jsou možnosti se zaměstnat v různých oborech atd. Na sklonku léta r. 1966 začaly jezdit větší transporty a přibývalo nám členů.

Dva významní členové "Klubu nových" — upravo: čs. ministr výživy do února 48 Václav Majer a vlevo: grafický mistr Jaroslav Reichl. Oba jsou už na věčnosti...

S ministrem Majerem jsme zůstali ve styku. Napsal nám v létě téhož roku, že dal podnět k založení podobného "Klubu nových" v Chicagu; tento klub, dosud věde dlouholetý vězeň komunistického režimu Jaromír Zástěra, v čase v New Yorku, odkud nám později navrhovali, abychom pro ně tiskli přílohu našeho oběžníku, protože novým v USA informační bulletin chybí.

Do táborů jsme postupně začali posílat cyklostilované situační zprávy, které zachycovaly všechny změny na kanadské straně, pokud se týče přijímání a pomoci nové příchodím. Dost obtížné bylo změny sledovat a hlavně dobře rozeznat, které jsou pro nové přistěhovalce nejdůležitější. Než jsme našli pevné opěrné body v duchovních správách, naše letecké dopisy různým jednotlivcům se nám často také vrátily, když tábor dotýčný narychlo opustil a vyemigroval, aniž měl čas nám to sdělit. S těmi duchovními správci jsme měli štěstí; o jednom z nich nám psali v létě 1966 ze Zirnendorfu: "Život v táboře se změnil k lepšímu od té chvíle, co se tu objevil mladý kněz s velkou snahou obohatit velmi chudý společenský život čs. exulantů. Sám je uprchlík a zná proto

velmi dobře úvahy a názory lidí podobného osudu". Pisatel nám takto referoval o p. faráři Kučerovi, který v Zirnendorfu dodnes působí a který znamenitě s torontským "Klubem nových" spolupracuje. Dobrou spolupráci jsme měli také s dp. Novotným v Rakousku a s dr. Skalickým v Itálii, jakož i s úřadovnicí Amerického fondu pro čs. uprchlíky (American Fund for Czechoslovak Refugees) ve Vídni a v Mnichově.

► Na obrázku — ze září 1966 — zleva: p. Rudolf Fraštacký, Miroslav Janeczek a gen. dr. Mikuláš Ferjenčík.

V roce 1966 jsme pořádali průměrně jeden podnik měsíčně: milovníky plavání a rybaření uspokojil výlet do přírodní rezervace reky Credit v červenci a mejdan u soukromného jezera přítele Vojty Havlička v Jerseyville, v srpnu. Václav Majer nám tehdy napsal: "Ten Váš hostitel, jak poznáte, je zlatý člověk, ale přesto Vás musím trochu varovat, neboť s ním mám jistou zkušenost z jeho návštěvy u nás ve Washingtoně v červnu roku 1956 — tehdy jsem bydlel v takové osadě u Washingtonu, která se jmenovala Seat Pleasant, což jsem volně překládal Příjemná Zádnice."

Tehdy jsme oba byli o 10 let mladší a oba jsme dělali zahradničinu a tak když Vojta přišel, podal jsem mu důvěřivě ruku, on ji poctivě stisknul a já tu ruku pak týden nosil ve fáci. Tak s tím podáváním rukou raději opatrně, ale jinak myslím, že jste pro dnešek skutečně v těch nejlepších rukou, do jakých jste se mohli dostat." Toho podniku se zúčastnilo asi 60 krajanů.

Z dalších společných podniků byl úspěšný zájezd klubu na farmu pp. Obra a Urbana u Hamiltonu, mezi členy hamiltonské odbočky čs. národního sdružení, a pak hromadná návštěva světové ústředny Baťových závodů v Torontě a zájezd do kanadského Zlína, městečka zvaného Batawa, poblíž Trentonu, asi 3 hodin cesty autem východně od Toronta. Tam nás jela celá kolona aut a celkem asi 60 lidí. Veděním závodů, zvláště pp. Ant. Cekota, Ant. Daičar, ředitel Kursevič, Palo Pláňovský a Ctirad Vřana, nás zavedli do historie Batawy od roku 1939 a 2. světové války, do činnosti batawských v Sokole, v čs. národním sdružení a pod. V září se členové klubu sešli na přátelské besedě s gen. Mikulášem Ferjenčíkem, jedním ze tří vojenských velitelů Slovenského národního povstání a v říjnu s dr. Vlastislavem Chalupou, dnešním gen. tajemníkem čs. národní rady americké se sídlem v Chicagu. Do klubu se přihlásil brankář Břetislav Dolejší a ze švédské cyklisty Josef Volf. Dr. Chalupa nám později napsal z Chicaga: "Vytvoření 'Klubu nových' považuji za nejlepší věc, která za dva poslední roky stala. Jenom krátkozrací lidé na to brblou, že prý je to trřštění sil a že prý se mají ti noví zaradit do starých organizací atd."

Praxe je ta, že nejsou zařazení nikde, starají se jen o sebe a ztrácejí se úplně. Koncem října byl výbor klubu pozván na banket, který se v Torontě konal na počest 70. narozenin významného čs. diplomata a předsedy AFRC dr. Jána Papánka.

Od oslavy 28. října se "Klub nových" účastnil jako spolupředatel všech významných demokratických krajských podniků. Pozorovali jsme tehdy s radostí, že se z našich řad nevrátil domů nikdo. A to nás také povzbuzovalo v naší práci, protože jsme si byli vědomi, že každý navrátilce je naší prohrou a ziskem čs. komunistů, ziskem mnohdy i propagačně zneužitým. Ani koncem roku 1967 či dokonce na jaře 1968 se nevrátil z našeho kruhu nikdo, a to přesto, že se mohlo říci, že kdo by se vrátil v tu dobu, šel snad do lepších poměrů, než za jakých domov opouštěl.

Nejúspěšnějším podnikem roku 1966 byl seznamovací oběd s vedením našeho torontského peněžního ústavu "Kampeličky", která před časem dosáhla jmění 1 milionu dolarů. Oběd se konal 27. listopadu v moderní farní hale Osady sv. Václava, již v čele stojí p. farář Jaroslav Janda. Podávalo se srnčí na smetaně s pravými českými knedlíky a není divu, že se sešlo přes 90 členů "Klubu nových". Předsedal dr. Josef Kyseľka a do tajů finančního světa a do výhod spoření a půjčování peněz z Kampeličky zavedl přítomného předsedu úvěrové komise arch. František Štalmach.

OBEŽNÍK: "HLAS NOVÝCH"

Výborová schůze "Klubu nových" 26. prosince 1966 rozhodla, že místo cyklostilovaných

dopisů jednotlivcům do táborů začneme vydávat pravidelný měsíční oběžník, který bude systematicky odpovídat na četné dotazy lidí — ať už na kanadské půdě žijí nebo se do Kanady teprve chystají. Začali jsme s holýma rukama a dělali jsme všechno možné, abychom přišli k nějakým penězům; dokonce jsme se umístili jako druž v soutěži Kampeličky o nové členy. Každý cent se hodil. Koupili jsme malý rozmnožovací stroj. Splátky byly asi 25 dolarů měsíčně. Kdo mohl, něco poslal a po zaplacení splátky na stroj nám ještě zbylo na papír a někdy i na známky. Jak jsme mohli tenkrát vyjít, to zůstane navždy záhadou, ale nepřijali jsme nikdy peníze od nikoho, komu bychom museli být nějak zavázáni. Když bylo nejhůř, obrátili jsme se soukromě na některé krajské podnikatele, kteří měli porozumění a objednali si u nás "inzerát". Ani v té době jsme nezavedli povinné předplatné — spíš jsme apelovali na ty, kteří se již jakžtakž uchytili; aby nám přispěli "dobrovolným předplatným". Později jsme měli jistý příjem ze zprostředkování hodnotných českých nebo slovenských demokratických tiskovin — komise byla obvykle jen 10%, někdy víc, ale někdy také žádná. Váhavě jsme přistoupili také k distribuci slovníků; zisk byl mizivý, ale usnadňovali jsme tím aklimatisaci našich v novém prostředí. Hlavní oběžník nám zdarma vytiskli pp. J. Hlubčůček a J. Kuřil v tiskárně Litera a tato hlavníčka zůstala dodnes zachována. Od zveřejňování členů red. rady jsme upustili, abychom zbytečně nedávali "přátelům" v Praze látku k přemýšlení...

V prvním čísle oběžníku z 1. května 1967 jsme uvítali ve svobodném světě 150 nových českých a slovenských uprchlíků, kteří zůstali ve Vídni po světovém mistrovství v ledním hokeji. Václav Majer tehdy napsal: "Každý nový uprchlík již svým odchodem z domova způsobí komunistickému režimu starosti. Každý někde pracoval, měl okruh známých a doma se o tom hodně hovořilo. Nám přináší noví uprchlíci konkrétní informace o poměrech doma a jsou živým svědectvím, že se domov s komunistickým režimem a systémem nikdy nesmířil a nesmí." Oběžník měl asi 225 výtisků prvního čísla a zástupce mimo Kanadu — v Austrálii arch. Spidru, ve Švédsku M. Skálu (dnes v Edmontonu) a v USA dr. J. Veselého. V té době "Klub nových" dostal adresu (Box 81, Station D, Toronto, Ontario), které užívá dodnes. /Adresa v r. 1975: Box 520../

PRÁCE A PROBLÉMY

V roce 1967 pokračoval klub v podnicích podle výběru a vkusu svých členů. Zásadně zůstal finančně nezávislý na jiných organizacích, ale spolupracoval s nimi na základě rovnosti. Cílem společných výletů byly hlavně krajské rekreační střediska Masaryktown, kde právě postavili druhý plavecký bazén. Oběžník jsme tehdy vydávali každých čtrnáct dní. A začali jsme získávat přispěvatele, i když jsme nemohli pro nedostatek místa přinášet delší úvahy. Pomáhali nám např. dr. Velen Fanderlík, starosta čs. skautů do února 1948 a dr. František Král, před únorem profesor vysoké školy veterinární. První žije v Trailu (Britská Kolumbie), kde učí na střední škole, druhý žije v Lima, poblíž Filadelfie, ve státě Pensylvánie. Také pro nás psal dr. Jozef Lettrich, bývalý předseda slovenské demokratické strany, a čas od času se na našich stránkách ozval i dr. Petr Zenkl, dřívější primátor pražský a místopředseda čs. vlády, který dnes žije ve Washingtonu. V červenci jsme mezi sebou uvítali úředníka Amerického fondu z Vídne inž. Jana Adámka.

Vyskytly se problémy: přes realistické, t.j. pravdivé líčení začátků v Kanadě, dost lidí mělo nemožné požadavky pokud se týče práce a ubytování a telefon jednotelky zvonil v každou denní a noční hodinu. Bylo rozhodnuto, že telefonní číslo nebude publikováno, ale členové výboru se budou snažit poskytnout všechny důležité informace na stránkách oběžníku. A tam také pozvou členy na další podnik, kde si budou moci vyměnit zkušenosti s ostatními. Dále nastaly potíže s vitáním nových přistěhovalců na letišti nebo na nádraží. Bylo zřehla nemožné zjistit přesné doby příletu zvláštních letadel; mnohokrát propásla celá skupina spojení v Montréalu a letěla dalším letadlem nebo jela příštím vlakem. Členové výboru se nemohli na dlouhé hodiny uvolnit ze zaměstnání a pokud se týče hledání bytů a práce, museli jsme žadatele o pomoc také odkazovat na středisko pracovních sil na Dundas Street East, které disponovalo jedním hotelem a personálem, který pomohl hledat byt a práci. Časem měli k ruce dobrovolné překladatele z naší krajské kolonie. Přes všechny potíže jsme měli při příletu větších skupin na letišti v Maltonu zástupce "Klubu nových". Nejčastěji to byl obětavý kolega J. Uherec, který čekal s autem a často zavezl některou rodinu s dětmi až do hotelu. Jedna skupina nových příchodích byla zvláště zajímavá: když přiletěl z Rakouska kolega Alois Vlachynský s několika přáteli — všichni byli hluchoněmi. Řekli jsme si tenkrát, že to s tím režimem doma musí být opravdu zlé, když odtamtud utíkají i lidé hluchoněmi

Alois nám později vysvětlil, že mu stačilo to, co si mohl přečíst...

V červenci jsme vydali zvláštní leták, v němž jsme účastníkům hromadných zájezdů Cedoku na Světovou výstavu do Montrealu česky vysvětlili, že v případě, že se rozhodnou v Kanadě požádat o politický azyl, že je Kanada nebude vracet, jak tenkrát tvrdil čs. komunistický tisk. Ujistili jsme čtenáře, že Kanada nepodpíše s Československem žádnou smlouvu o jejich případném vydání. Leták začínal slovy: „Všem Čechoslovákům, návštěvníkům EXPO 67! Jste na půdě svobodné a demokratické Kanady, v níž žije na 60.000 českých a slovenských krajanů“, a pokračovalo se nám dostat jej do pokoje čs. turistů prostřednictvím pokojských jak v Montrealu, tak v motelu u niagarských vodopádů. Na letáku jsme také uvedli telefonní čísla všech členů výboru klubu. Díky naší iniciativě zůstalo v Kanadě z každé výpravy vždy nejméně 10 jednotlivců. Někteří z nich jsou s klubem ve styku i dnes a dodnes svorně prohlašují, že jim leták pomohl při rozhodnutí nevrátit se do rudého „raje“.

Se zlepšující se situací doma jsme na sklonku roku 1967 pozorovali zajímavou věc: nových uprchlíků neubývalo, ale přibývalo. Začaly chodit celé hromadné transporty. S příchodem chladnějšího počasí jsme přestali s výlety ven, místo toho začaly pravidelně tzv. nedělní čaje o třetí, které vždy přilákaly do společenské místnosti restaurace p. Sedmíny kolem 100 osob. Mezi nové se přicházeli potěšit i pouťovní. Do výboru přišla výdatná pomocnice, pani Eva Horčicová, která od té doby zastávala funkci pokladní. Členové klubu se sešli s dr. Andicem z Albany, N.Y., tehdejšími gen. tajemníkem SVU. Anglicky mluvící členové byli pozváni na přednášku prof. P. Brocka o Lužických Srbech a jejich spolupráci s naším obrozením. Zajímavým podnikem byl také večer konaný na paměť 10. výročí smrti vynikajícího čs. leteckého inženýra v Torontě a majitele firmy Prencó, inž. J. K. Chmela.

Od října 1967 vycházel náš oběžník vždy každého 15. dne v měsíci, ale počet stran se přibližně zdvojnásobil. Tak číslo z 15. října mělo 5 stran a dvě zvláštní přílohy. Zásadně jsme doporučovali podniky demokratických českých a slovenských organizací po celé Kanadě, včetně bazarů Dámského odboru, oslav 28. října a narozenin TGM; propagovali jsme Sokol a návštěvy na Masaryktownu. Finančně jsme se drželi nad vodou a náklad se zvýšil pozvolna na 500; z toho asi 100 čísel šlo do tábora. Seřadili jsme také náborovou kartičku se zpáteční adresou a natištěnou známkou. Kartičkou se lidé mohli přihlásit za členy klubu, ať se usadili kdekoli v Kanadě. Navíc jsme jim dali příležitost zaškrtnout, zda se mimo oběžník zajímají také o kulturní činnost, o pomoc novějším a o společné výlety. Poznali jsme tak, jaké jsou zájmy a kterým směrem máme soustředit svou činnost. Ač jsme tyto karty rozeslali (v počtu asi 3 tisíce) začátkem roku 1968, dostáváme je zpátky i dnes, po více než třech letech. Dokonce se přihlašovali i lidé z Československa!

Při nedělních čajích u Sedmíny jsme zavědli „bursu práce“; upozornili jsme na některé zajímavé zkušenosti a aktuální události ve světě. Pan Sedmína servíroval dobré občerstvení po našem, včetně dršťkové polévky a byl při tom rozumný i cenově... Při reprodukcované české a slovenské hudbě se tančilo a navázaly se tam mnohé přátelské vztahy, které aspon v jednom případě vedly k šťastnému sňatku dvou mladých lidí (Wernerovi).

V březnu 68 se členové klubu sešli na přátelské besedě s ministrem Václavem Majerem a 80 členů s ním na druhý den 3. března v koloně aut odjelo na Batawy, kde měl projev k výročí narozenin TGM. Pan ředitel Cekota napsal v „N. Hlasech“ 16. 3., že „hromadný zájezd torontského „Klubu nových“, kteří v autokoloně provázeli slavnostního řečníka, byl také novinkou. Účast nových imigrantů na batawské oslavě byla opravdu účelná. Svědčilo to o dobré organizaci celého zájezdu a nevšedním zájmu nových o Masaryka.“

Batawští byli vždy známi svou srdečností a pohostinností. Za války k nim přijel Jan Masaryk a nikdy na tuto svou návštěvu nezapomněl.

NOVÁ VLNA

Počet přistěhovalců do Kanady i na jaře roku 1968 rostl, což znamenalo, že lidé doma neměli důvěru v nový vývoj a obávali se, že to všechno špatně dopadne. Do Toronta přišli např. lékař z bratislavské univerzity dr. Ernest Breuer, inž. Anita Rivalová, organický chemik inž. Petr Šipos. V západním Německu požádali o azyl mistryně republiky v lehkotleticím pětihoji Lydie Petrušková, grafik Vladimír Fuka a dokonce i 28 letý Norbert B. z Frýdku, synovec Bohuslava Laštovičky. Od podzimu roku 1965 do května 1968 hlasovalo nohama proti komunistickému režimu v Praze a v Bratislavě na 2 tisíce osob, a to je velmi sfizlivý odhad. Jen za rok 1967 byla cifra 1300 osob. Náš oběžník napsal: „Musíme se vy-

◀ Hromadný zájezd do kanadského Zlína — Batawy. Na snímku zleva: p. Tomáš Baťa ml. a vedeouci spojovací úředník pro občanství při fed. ministerstvu státního tajemníka, p. Glyn P. Allen.

▶ Kol. Jiri Werner se na jednom z podniků „Klubu nových“ poznal se svou budoucí paní.

nasazít, aby se vsichni novi mezi námi uchýlili a našli slušnou existenci.“

Stále více našich lidí čekalo na emigraci v utečeneckých táborech v Evropě, odkud psali klubu o svých potížích v starostech. Proto jsme se v dubnu 1968 rozhodli sestavit memorandum pro kongres Československého národního sdružení, který se konal v té době na Batawě. Podání mělo 8 hustě popsaných stran; obsahovalo podrobné informace o situaci a náladě našich v táborech. Navrhovali jsme čs. národnímu sdružení, aby po vzoru židovských, arménských a makedonských organizací v Kanadě poskytlo federální kanadské vládě „blanko“ záruku za všechny naše lidi, kteří se kdekoli ve svobodném světě spojí s kanadským zastupitelským úřadem a projeví zájem o „vystěhování do Kanady. Záruka by byla předem podepsána, jen by stačilo vyplnit jméno žadatele; přitom by bylo na kanadských úřadech, aby prověřily, zda se jedná o osobu charakterní a záruky hodnou.

O memorandumu se na kongresu bohužel moc nemluvalo. Později se jeden z vedoucích činitelů čs. národního sdružení soukromě zmínil, že organizace prostě nemá k dispozici 50 tisíc dolarů, které se měly složit při podepsání záruky. Kongres tehdy jednal také o ustavení stolice českého jazyka a literatury na torontské universitě a čs. národní sdružení se spolu s dalšími organizacemi zavázalo hradit část platu nového profesora a další náklady. I to je ovšem chvályhodná činnost, a tak jsme nemohli nic namítat.

Členové „Klubu nových“ na jaře 1968.

V té době jsme také sestavili přehled receptce nových v Torontě se všemi podrobnostmi a příslušné číslo jsme rozeslali i mnohým tzv. starousedlíkům v očekávání, že se jim dříve či později ozve nějaký příbuzný ze zámorí a bude se na Kanadu ptát. Přehled obsahoval také informaci, jak může ručitel v Kanadě podat žádost ve prospěch někoho z zámorí, buď jako sponsor nebo nominátor. V září 1968 vydal tento přehled Masarykův dům v Torontě ve značném nákladu.

V červnu přišel mezi členy „Klubu nových“ na besedu redaktor J. Josten z Londýna a o něco později vydavatel „Amerických listů“ a „Newyor,ského deníku“, redaktor Frank Švehla z Perth Amboy. N. J. Po invázi jsme se začali těšit občasně pozornosti čs. komunistického tisku, ale z počátku to byly reportáže a citáty celkem sympatické — nejlepší příklad byl článek v brněnské „Rovnosti“ v září 69, v němž byla dokonce naše adresa a výsledek toho byl, že se nám z Brna a okolí přihlásilo asi 50 lidí, kteří se o Kanadu zajímali nebo zde měli příbuzné. Později zájem o oběžník projevoval také čs. velvyslanectví v Ottawě po výměně tzv. dubčekovských kádří. Presentovali se jako uprchlíci, např. „jsem v Kanadě krátkou dobu“ a pod., a posílali předplatné hotově. O točtě se pokoušeli také členové slovenské sekce kanadské komunistické strany v Torontě, pod fingovanými jmény. Všechny tyto pokusy jsme prohlédli, ale jsme si vědomi, že nemůžeme zabránit, aby se aspon jeden výtisk z dnešních asi 1800 do Prahy nedostal. Deláme všechno možné, abychom Praze získání výtisků ztížili. A pro jistotu na práni potvrzujeme příjem dobrotivého předplatného pod značkou nebo zkratkami jmen.

V říjnu 1968 jsme v Guelphu uspořádali oslavu výročí 28. října. Je tam asi 60 našich lidí a večer se nám povedl. Dali jsme slovo také p. K. Starkovi, čestnému předsedovi ČSNS, který bydlí v nedalekém Kitcheneru. Na tuto schůzku jsme rozeslali pozvánky z Toronta podle adresáře „Hlasu nových“. Někteří z účastníků se priznali, že se tam poprvé setkali s lidmi, které znali od vidění, ale ani ve snu je nemapadlo, že by mohli být z Československa.

Náklad oběžníku se podstatně zvýšil a přeshli jsme na větší formát a tisk po obou stranách papíru. Obsah živě zachycuje problémy nové přichozích v té době: tragické a komické. Byly potíže s docházkou do placených kursů angličtiny, s podpisováním nájemních smluv, s nemocenským pojištěním, s tzv. dubčekovci a jejich spoluprací s kanadskou komunistickou stranou atd. Zaznamenali jsme, že 25. října 1968 zemřel náhle v Kalifornii významný novinář v exilu Ivan Herben. Napsali jsme tenkrát, že patřil k našim podporovatelům a že se sympaticky díval na naši drobnou práci ve prospěch nových imigrantů. Koncem listopadu jsme vzpomněli 70. narozenin významného krajaňského pracovníka p. Gustava Přistupy st. V prosinci jsme se pozastavili nad nezodpovědností rodičů, kteří nechávali malé děti doma bez dozoru a odešli z bytu třeba na několik hodin. V jednom případě totiž vznikl požár; našťastí se nikomu nic nestalo. Přinesli jsme také přehled všech našich lékařů a zubních lékařů v oblasti metropolitního Toronta a později také seznam významnějších českých a slovenských demokratických publikací ve svobodném světě, které dostáváme výměnou. Vydali jsme také seznam našich aktivních organizací v torontské oblasti, s kterými jsme byli ve styku, včetně jmen předsedy a jednatele, jakož i příslušných telefonních čísel. I tato práce pomáhala přiblížit nové přichozím krajaňským život. Vcelku jednotlivá čísla oběžníku skutečně ukazují, jaké měli v té době nové přichozí problémy a zájmy.

Kdo má chuť nanečnou do této nedávné minulosti, může najít svázaná čísla oběžníku od května 1967 do října 1968 v ústřední kanadské knihovně v Ottawě, v knihovně amerického kongresu ve Washingtonu, v univerzitní knihovně pro současné tiskoviny v Paříži, v archivu čs. společnosti pro vědu a umění, v úřadě státního tajemníka v Ottawě a v archivu TEXTU v záp. Německu. O další kopii má zájem torontská městská knihovna. Máme schovánu jednu kopii pro Památník národního písemnictví na Strahově v Praze, kam ji pošleme, až se země zbaví okupantů a komunistické vlády. Od listopadu 68 schováváme v archivu po 13-ti exemplářích každého čísla. Náklad našeho oběžníku se v roce 1969 pohyboval kolem 2.000 výtisků a během roku 1970 se ustálil na 1.500 kusech. Tolik tiskneme i dnes a z tohoto počtu jde asi 1.200 výtisků do Kanady a USA, asi 200 do zámorí a asi 100 je určeno tábora. Vycházíme pravidelně každého 15. v měsíci. V poslední době se zvyšuje zájem našich ve Švédsku o činnost „Klubu nových“ — potenciálně tam je největší počet kandidátů pro emigraci do Kanady, asi 2.800.

Za zmínku stojí, že během roku 1969 jsme celkem třikrát vydali zvláštní slovenskou přílohu „Hlasu nových“, která měla značný ohlas. Bohužel nenašli jsme potřebnou finanční úhradu, abychom mohli pravidelně vydávat podobné přílohy. Místo toho jsme řídili český a slovenský text. Podarilo se nám přichytit nové přichozí ze Slovenska do té míry, že podle našeho slovenského adresáře mohla slálat konference slovenských demokratických exulantů svolat několik úspěšných schůzek, přičemž hosty byli např. dr. Jozef Lettrich a dr. Martin Kvetko.

Užitečné byly naše články o kanadských cestovních pasech, jak získat kanadské občanství, o nemocenském pojištění, o řídicích zkouškách v Ontariu, o bodovacím systému, o tom, jak se hledá v Kanadě práce a pod. Rozeslali jsme doslova stovky fotokopíí těchto a podobných článků. Navíc formuláře různých žádostí lidem, kteří byli daleko od pramene. „Klub nových“ vydal také v roce 1969 leták v anglickém jazyku, ve kterém protestoval proti tehdy běžnému postupu kanadských stavovských organizací, pokud se týče ověřování dokladu o školení a praxi v Československu. Toto

ověřování platných dokladů přímo u úřadů, v ústavech a nemocnicích v Československu, přinášelo žadatelům o uznání v Kanadě jen nepříjemnosti. Příslušná místa v ČSSR takové dotazy často ignorovala, příp. zapřela, že vědí o studiu příslušné osoby, ve snaze co nejvíce uškodit „utečencům“. Postup stavovských organizací a ontarijských úřadů se změnil, když náměstek federálního ministra imigrace poslal všem poměrně ostrý dopis, v němž před podobnou praxí v případech uprchlíků z Československa varoval. V průběhu této akce se po bok našemu klubu postavili 9 jiných krajan-ských organizací v Torontě.

KLUB NOVÝCH DNES A ZÍTRA

Zvláštní kapitolou jsou expedice oběžníku. Jsou v soukromných bytech, při čemž počet dobrovolníků se mění (od 5-ti do 15-ti!). Je to vždy vhodná příležitost k vzájemné výměně názorů mezi lidmi, kteří se před tím většinou vůbec neznali. Několikrát nám vypomohli také manželé Žibřidovi z pouťového výboje, kteří nám připomněli, že nějak podobně dobrovolníci s nadšením skládali a expedovali týdeník „Nový domov“ po roce 1949. Nechceme při této příležitosti jmenovat všechny hostitele, kteří naše expediční skupiny pozvali a neziřdka také pohostili. Chceme jen všem, kterých se to týká, touto cestou poděkovat.

Z hromadných výletů klubu v roce 1970 zasluhuje zmínku květnový zájezd na Jezdecký den do Richmond Hill. Přes nepřiznivé počasí ve chvíli srazu sešlo se u torontské Casa Lomy na 60 jednotlivců, kteří zaplnili 12 aut. K výpravě se později připojila i skupina kolegů z Guelphu, Ont. Zájezd byl zakončen návštěvou letního sídla p. Gustava Přistupy st. a jeho paní v Richmond Hill.

Členové výboru klubu spolupracovali při všech větších protikomunistických akcích s ostatními etnickými skupinami. Zvlášť aktivní v této souvislosti byl Etnic Liaison Council, sdružující 14 různých etnických skupin. Výsledkem úspěšné spolupráce bylo piketování místa, kde se na jaře 1970 konal banket na počest 100. narozenin „humanisty“ V. I. Lenina, kterému předsedal sovětský velvyslanec v Kanadě. Plánovaná účast čs. velvyslance v Ottawě byla odvolána. Banket skončil velkým zmatkem, když se asi tisíc odvážných Kanadánů vloudilo mezi oslavovatele a při přípitku na počest Lenina obrátilo vzhůru nohama několik stolů plně naložených jídlem a nádobím. Násedovala mela, na kterou sovětský velvyslanec a místní komunisté asi dlouho nezapomenou. Dalším podnikem bylo rozdávání letáků s vhodným anti-komunistickým obsahem při koncertech Rudé armády v M. L. Gardens; ve spolupráci s ostatními etnickými skupinami, zvláště Estonci a Ukrajinci, se před dvoranou rozdalo na 18.000 falešných programů, na nichž byly vypočítány všechny větší zločiny sovětského systému ve střední a východní Evropě.

„Klub nových“ byl také první organizací v Kanadě, která se pozastavila nad vydíráním posrpnových advokátů v ČSSR, a začala akci, která vyvrcholila Husákovým odvoláním vyděračské akce na aktivu funkcionářů KSČ v Pardubicích 16. února 1971. Díky kolegovi O. Š. z jižního Ontaria měli jsme první autentický vyděračský dopis v ruce již koncem října 1970. Sestavili jsme okamžitě vhodné memorandum, pod které se podepsalo celkem 12 aktivních našich organizací v torontské oblasti, jakož i vydavatelství týdeníku „Naše Hlasy“. Navázali jsme styk s krajanským tiskem v jiných zemích a prostřednictvím red. J. Jostena v Anglii se celá věc dostala do světového tisku, např. londýnské „Times“ přinesly článek již 18. listopadu. Australský ministr zahraničí si zavolal „na kobereček“ čs. velvyslance v Canberra a zaslouhou p. Faltusové a senátora Romana Hrušky se začal hýbat i americký Kongres. Rozšířený výbor „Klubu nových“ se 30. prosince 1970 sešel v Torontě na poradě s poslancem Charlesem Cacciou, který byl v té době parlamentním tajemníkem ministra pracovních sil a přistěhovalectví. Tato schůzka dala základ „pracovnímu semináři“ o problémech přistěhovalectví z Československa, o kterém se konal 13. ledna 1971 za účasti zástupců dvanácti českých a slovenských organizací a mluvčích tří federálních ministerstev (úřadu státního tajemníka, zahraničí, pracovních sil a přistěhovalectví). Dostavil se také vedoucí kanadské kanceláře Vysokého komisaře Spojených národů pro uprchlíky, p. J. B. Lancot. Pořád večera řídil s úspěchem dr. Josef Čermák.

Výbor „Klubu nových“ se také postaral o to, aby záběry ze srpna 1968 byly součástí veřejné výstavy „Lenin bez masky“, která se konala v knihovně nové torontské radnice a vlastním nákladem zásobil návštěvníky po celou dobu trvání výstavy několika tisíci exempláři letáku s otevřeným dopisem hraběnky Tolstojové dnešním vládcům SSSR. V současné době klub účinně pomáhá při zakládání Canadian Freedom Council, jenž má nůsbit v celé Kanadě.

V březnu 1971 byl náš klub spolupředatelem Represenčního plesu, spolu se Svazem čs.

sportovců a torontskou Spartou. Ku prospěchu činnosti „Klubu nových“ byla nedávná cesta administrátora oběžníku po západní Evropě. Navštívil spolupracovníky „Klubu nových“ v devíti zemích. Využil každé příležitosti, aby na besedách s našimi posrpnovými — hlavně v Anglii, ve Švédsku, v Záp. Německu, Švýcarsku a v Rakousku přiblížil účastníkům „Klub nových“ a Kanadu. Tyto schůzky jistě přinesou své ovoce, až se hospodářská situace v Kanadě zlepší a přistěhovalectví se znovu rozjede.

U příležitosti 5. výročí založení „Klubu nových“ sestavil výbor klubu seznam jednotlivců, kterým se nabízí čestné členství klubu „za pomoc při první orientaci po opuštění republiky, při další emigraci a při zapuštění korinku“ v nové zemi, zvláště v Kanadě, ve spolupráci s kanadským „Klubem nových“. Jsou to podle abecedy:

Ján Belan, p. M. Brandeiská, dr. B. Burže, Antonín a Stěpánka Čechovi, ředitel Antonín Cikota, dr. J. R. C. Čermák, Q. C., dr. Vlastislav Chalupa, poslanec Alois Čížek, Antonín Daičar, Petr Eben, p. Anna Faltusová, dr. Velen Fanderlik, p. Velenka Fanderliková, inž. Vlad. Fejtek, generál MVDr. Mikuláš Ferjenčík, architekt Rudolf Fiala, Rudolf Fraštáček, Vojta Havlíček, Jiří Hlubůšek, poslanec Ota Hora, dp. Jaroslav Janda, Karel a Regina Janečková, red. Josef Josten, prof. Jan Kmenta, Ladislav Kol-dinský, Jozef Krafčík, prof. dr. Vladimír Krajina, prof. dr. František Král, dr. Josef Kratochvíl, p. Jiřina Kubánková, dp. Pavel Kučera, Jan Kuncíř, Josef Kuřil, Jaroslav Kusý, p. Anna Kva-pilová, dr. Jan Lang, Václav Majer, Jindřich Nesvadba, kazatel Józ Novák, dp. Josef Novotný, dr. Ján Papánek, Msgr. dr. František Planner, Jan Polínek, Gustav Přistupa st., ředitel Karl Radek, Jaroslav Reichl, Stanislav Schottl, dr. Martin Skála, dr. Jaroslav Škarvada, Rev. Antonín Stanislav, Čeněk Torm, p. Olga Velanová, Antonín Vlach, Ctirad Vrána, Henry Weisbach a dp. Karel Wortner.

V roce 1978 byli nově jmenováni: Ota Koutný, František Meloun, dr. Karel Skálický, dr. Jaroslav Strnad, dr. Miloš Vítek a p. Míra Vaňková.

Program do budoucna? Další vylepšení ob-
žehu oběžníku, aby se stal pohotovým a dobře informovaným přítelem všech, kteří s námi chtějí zůstat ve styku. Zavedení pravidelných rubrik usnadní, že příspěvky našich čtenářů najdou rychle uplatnění na příslušném místě.

A budeme pro dobro našich lidí v Kanadě spolupracovat se všemi lidmi a budeme podporovat každé poctivé snažení jednotlivců i organizací. Nový symbol klubu, který vidíte v úvodu tohoto článku, zdůrazňuje, že jsme organizací Kanadánů nebo budoucích Kanadánů slovenského nebo českého původu, kteří se hrdě hlásí k nejlepšímu tradicím své rodné země.

NĚKOLIK ZAJÍMAVÝCH TVÁŘÍ :

p. M. Brandeiská

řed. Antonín Cikota

arch. Rudolf Fiala

dp. Jaroslav Janda

p. Jiřina Kubánková

dr. Jar. Kubovec

R. Martineau a J. Kuncíř

dp. J. Novotný

p. Olga
Velanová

Ctirad Vrána

Msgr. František Planner

ř. Martin Skála

Když „Klub nových“ slavil dne 11. června 1976 ve slovenské restauraci ALP 5 10. výročí založení, zasedli u čestného stolu mimo jiné také: zleva dr. Josef Čermák, Q. C., duch. správce slovenské lutheránské církve Rev. Dušan Tóth a býv. úředník Amerického Fondu v uprchlickém táboře VALKA Ján Belan.

TROCHU HISTORIE

Březen je měsíc, v kterém s vděčností vzpomínáme na prvního prezidenta Československé republiky, Tomáše G. Masaryka. Náš čtenář J.N. nám z Jižní Afriky zapůjčil tento historický obrázek pro případ, že se nám do březnového čísla vejde. Záběr je z 3. května 1923 a TGM přehlížel vojenskou posádku v Domažlicích. Po jeho pravici je gen. Jan Syrový a po jeho levici tehdejší čs. ministerský předseda F. Udržal. /TGM se narodil v březnu 1850 a zemřel v září 1937./

OZNÁMENÍ ČS. FEDERÁLNÍ RADY

V lednovém čísle "Kanadských Listů" jsme uveřejnili "Memorandum o plánech SSSR na anexi Československa" a "Prohlášení o vzniku Čs. federální rady v zahraničí". Z dosavadních reakcí vyplývá především snaha čtenářů, ať již v Kanadě, USA, Evropě nebo Austrálii, seznámit se s celou záležitostí podrobněji. Negativní reakce se většinou nekonzentrovaly na otázku samotného faktu přípravy anexe, ale na fakt založení nové organizace. K těmto poznámkám zatím nemáme co dodat.

Těm čtenářům, kteří považují za nutné dovědět se více, může Čs. federální rada za současného stavu sdělit toto:

Jak již vyplývá z našeho publikovaného materiálu, příprava anexe je systematickou a do nejmenších detailů propracovanou politickou direktivou, kterou společně realizuje sovětské vedení a řada čs. zrádců. Je to v naprostém souladu s dosavadní agresivní politikou sovětského státu a v plném souladu s předpokládaným vývojem mezinárodní situace, v případě, že novému pokusu o prohloubení závislosti východní a střední Evropy na SSSR nebude zabráněno. Fakt přímého ovládnutí určitých satelitních zemí, zvláště v souvislosti s hlubokou strukturální krizí některých satelitních systémů, má pro SSSR životní důležitost.

Čs. federální rada je si těchto skutečností plně vědoma. Zároveň si je však vědoma i toho, že zabránit tomuto plánu nemůže jen prosté konstatování sovětských intencí. Z této fáze je nutno přejít k systematickému budování koncepce odporu. Vzhledem k situaci, v jaké se současné Československo nachází, není rozhodující, zda se bude počáteční fáze tohoto procesu odehrávat v zahraničí, daleko podstatnější záležitostí je, aby koncepce vyjadřovala reálnou politickou rovinu a byla realizovatelná v systematické spolupráci všech demokratických Čechů a Slováků, ať již v ČSSR či za hranicemi. Jde o československý program, určený pro Československo, zároveň však musí být jeho rysem, aby vyjadřoval širší mezinárodní aspekty.

Program Čs. federální rady, který bude v příslušné době zveřejněn k široké diskuzi, se zabývá nejruznějšími aspekty tohoto procesu. Jeho vůdčí myšlenkou je, aby se na jeho zá-

kladě dosavadní roztržité a v podstatě bezkonceptní diskuze změnila v systematickou a reálnou politiku. Analýza dosavadních existujících trendů nás přesvědčuje o tom, že v této oblasti zatím bylo uděláno nepoměrně méně než je potřeba. Čs. federální rada má ke dnešnímu dni své členy a pracovníky jak v Severní Americe, tak v evropských zemích. V převážné většině jde o osoby, které opustily ČSSR v letech 1977-1980, u nichž je jak odborná tak morální záruka, že jsou schopni na přípravě a realizaci výše zmíněného programu zásadním způsobem participovat.

Zároveň je připravován časopis "Československá cesta", který bude oficiální platformou Čs. federální rady, kde budou koncentrovaným způsobem rozebírány jednotlivé aspekty naší činnosti a analyzovány nejruznější stěžejní problémy našeho politického, ekonomického, kulturního a historického vývoje jak v minulosti, tak hlavně v současnosti. Tento časopis bude možno objednat na adrese: CC PUBLISHING, P.O. Box 13250, Kanata, Ont. K2K 1X4, Canada. První číslo by mělo být k dispozici v průběhu května 1981.

Mnoho lidí může mít názor, že k zahájení nového boje neexistují "práve ideální podmínky". Tak tomu ovšem bylo vždy a není možné se na to vymlouvat. Co skutečně existuje, je velké nebezpečí, že v Československu bude dokončena další fáze zatím stále ještě ze sovětského hlediska "nedokončené revoluce". Ze samotné podstaty každé totalitní ideologie - a zvláště ze sovětského pojetí takové ideologie - vyplývá zcela jednoznačně, že žádný "status quo" nemůže být považován za trvalý. Poučným čtením je v tomto ohledu zvláště Leninova kniha "Stát a revoluce" a nová sovětská ústava ze 7. října 1977, zvláště čl. 73, odst. 1, o níž píšeme i ve svém materiálu. V celém tomto procesu se nebudeme moci spolehnout na nic jiného než na to, že budeme koncepčnější a tím v konečných důsledcích i silnější než naši protivníci. Nebude to žádná pokojná evoluce, ale tvrdé střetnutí. Všechny reformisticky zaměřené představy mají jednu základní slabinu - vycházejí z předpokladu, že komunisté jsou ochotni a schopni diskutovat. Současná situace v Polsku nemůže být zevšeobecnována jako model, protože vychází ze zcela rozdílných politických a sociálních kořenů a předpokladů.

V některých reakcích se objevily poznámky na téma "kde se vzalo naše právo". Tuto otázku nelze přehlížet, ale odpověď na ni není složitá. Právo vyplývá z povinnosti a je dáno samotnou povahou věci - rozhodl jsem se bojovat proti diktatuře za svobodu a demokracii, ostatní musí být prokázáno schopnostmi. Ti, co skutečně v dějinách něco pozitivního dokázali, si otázku práva vyřešili hned na počátku. Pak už jenom záleželo na tom, zda svůj boj, zahájený prakticky z ničeho, dotáhli až do konce.

7. března 1981,
v 63. roce existence
Československé republiky.

Z pověření
Československé Federální Rady
Dr. Jiří Kotas, předseda.

ORGANIZUJEME PRICESTOVANIE
Vašich príbuzných z Československa

a zariadíme Vám cestu na stretnutie sa s príbuznými v Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku. — Vybavujeme aj zájazdy na juh: —
Florida, atď, ako aj na ostrovy.

world
travel

Zmenáreň cudzích valút
Založené 1951. Majiteľ Harry HEITLER
COMPUTERIZED RESERVATION

WORLD TRAVEL SERVICE Limited

258 College St. (roh Spadina)

Toronto, Ontario M5T 1R7 / Telephone 979-2171

HUDEBNÍ
NÁSTROJE

SE SLEVOU AŽ 30 PROCENTNÍ VÁM DODÁ

JIŘÍ DANEŠ

Známý jako dirigent čs. rozhlasu a TV a jako klavírista u Benešů.

Dříve, než zakoupíte jakýkoliv hudební nástroj, zavolejte

TORONTO 266-1659

Nikde nekoupíte za výhodnější cenu.
Odborně poradím.

Na dotaz reportéra, jak se chtějí zapojit do normalizačního procesu v Československu, odpověděl vrchní vyšetřovatel jménem nových pracovníků ministerstva vnitra: „BILI JSME — A BUDEM!“

kladě dosavadní roztržité a v podstatě bezkonceptní diskuze změnila v systematickou a reálnou politiku. Analýza dosavadních existujících trendů nás přesvědčuje o tom, že v této oblasti zatím bylo uděláno nepoměrně méně než je potřeba. Čs. federální rada má ke dnešnímu dni své členy a pracovníky jak v Severní Americe, tak v evropských zemích. V převážné většině jde o osoby, které opustily ČSSR v letech 1977-1980, u nichž je jak odborná tak morální záruka, že jsou schopni na přípravě a realizaci výše zmíněného programu zásadním způsobem participovat.

Zároveň je připravován časopis "Československá cesta", který bude oficiální platformou Čs. federální rady, kde budou koncentrovaným způsobem rozebírány jednotlivé aspekty naší činnosti a analyzovány nejruznější stěžejní problémy našeho politického, ekonomického, kulturního a historického vývoje jak v minulosti, tak hlavně v současnosti. Tento časopis bude možno objednat na adrese: CC PUBLISHING, P.O. Box 13250, Kanata, Ont. K2K 1X4, Canada. První číslo by mělo být k dispozici v průběhu května 1981.

Mnoho lidí může mít názor, že k zahájení nového boje neexistují "práve ideální podmínky". Tak tomu ovšem bylo vždy a není možné se na to vymlouvat. Co skutečně existuje, je velké nebezpečí, že v Československu bude dokončena další fáze zatím stále ještě ze sovětského hlediska "nedokončené revoluce". Ze samotné podstaty každé totalitní ideologie - a zvláště ze sovětského pojetí takové ideologie - vyplývá zcela jednoznačně, že žádný "status quo" nemůže být považován za trvalý. Poučným čtením je v tomto ohledu zvláště Leninova kniha "Stát a revoluce" a nová sovětská ústava ze 7. října 1977, zvláště čl. 73, odst. 1, o níž píšeme i ve svém materiálu. V celém tomto procesu se nebudeme moci spolehnout na nic jiného než na to, že budeme koncepčnější a tím v konečných důsledcích i silnější než naši protivníci. Nebude to žádná pokojná evoluce, ale tvrdé střetnutí. Všechny reformisticky zaměřené představy mají jednu základní slabinu - vycházejí z předpokladu, že komunisté jsou ochotni a schopni diskutovat. Současná situace v Polsku nemůže být zevšeobecnována jako model, protože vychází ze zcela rozdílných politických a sociálních kořenů a předpokladů.

V některých reakcích se objevily poznámky na téma "kde se vzalo naše právo". Tuto otázku nelze přehlížet, ale odpověď na ni není složitá. Právo vyplývá z povinnosti a je dáno samotnou povahou věci - rozhodl jsem se bojovat proti diktatuře za svobodu a demokracii, ostatní musí být prokázáno schopnostmi. Ti, co skutečně v dějinách něco pozitivního dokázali, si otázku práva vyřešili hned na počátku. Pak už jenom záleželo na tom, zda svůj boj, zahájený prakticky z ničeho, dotáhli až do konce.

7. března 1981,
v 63. roce existence
Československé republiky.

Z pověření
Československé Federální Rady
Dr. Jiří Kotas, předseda.

DIVKA ZASTAVUJE automobil a prosí o svezení. „Dobře,“ povídá ten pán, „ukážete mi ručičku.“ Divka žasne, podá ruku, řidič zkoumá její dlaně. „V pořádku, sedněte si, máte dlouhou linii života. Já nemám brzdy!“

PŘED KASARNAMI stojí děvče a strašně pláče. Soucitný důstojník se ptá: „No tak neplačte, odvedli vám vašeho chlapce?“ — „Jo. Všecky čtyři.“

„REKNETE MI čistou pravdu, Jano, co si o mně vlastně myslíte?“ „A když vám to řeknu, neurazíte se potom?“

KRÁSNA DIVKA jde po ulici. U chodníku zastaví bourák a neodolatelný sportovec říká: „Haló, slečno! Jedu vozem na pár dní do Itálie, nemáte zájem?“ — „A víte že ano? Dovezte mi pět kilo pomerančů!“